

Beroep ingesteld op 19 november 2019 – HB/Commissie

(Zaak T-795/19)

(2020/C 10/64)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: HB (vertegenwoordigers: M. Vandenbussche en L. Levi, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— het onderhavige beroep ontvankelijk en gegrond verklaren;

en bijgevolg:

— het besluit van de Commissie van 15 oktober 2019 waarbij het bedrag van de overeenkomst CARDS/2008/166-429 wordt verlaagd van 1 199 125 EUR naar 0 (nul) EUR nietig verklaren en de terugvordering wordt gelast van alle betalingen die uit hoofde van deze overeenkomst zijn verricht, ten belope van 1 197 055,86 EUR, nietig verklaren;

— de terugbetaling gelasten van de bedragen die de Commissie op grond van dit besluit heeft teruggevorderd, vermeerderd met vertragingsrente tegen de rentevoet toegepast door de Europese Centrale Bank vermeerderd met 7 punten;

— de betaling gelasten van de laatste factuur van de verzoekende partij ten bedrage van 437 649,39 EUR, vermeerderd met vertragingsrente tegen de rentevoet toegepast door de Europese Centrale Bank vermeerderd met 7 punten, alsook de vrijgave gelasten van de bankgarantie ten belope van en de vergoeding van de materiële schade als gevolg van deze laattijdige vrijgave;

— de betaling gelasten van een symbolische euro als schadevergoeding, onder voorbehoud van wijziging;

— de Commissie verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij negen middelen aan.

1. Eerste middel: onbevoegdheid van de Commissie om het bestreden besluit vast te stellen, gebrek aan een rechtsgrondslag en schending van het beginsel van het gewettigd vertrouwen. De verzoekende partij betoogt dat de Commissie niet bevoegd was om het bestreden besluit vast te stellen, dat een executoriale titel vormt met oog op de invordering van de schuldvordering die de Commissie meent te hebben, bij gebreke van een arbitragebeding dat de rechterlijke instanties van de Unie bevoegd verklaart om uitspraak te doen over geschillen in contractuele aangelegenheden.
2. Tweede middel: verjaring van de gestelde schuldvordering en, in elk geval, schending van de redelijke termijn, schending van artikel 73 bis, lid 1, van verordening (EG, Euratom) nr. 1605/2002 van de Raad van 25 juni 2002 houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen (PB 2002, L 248, blz. 1) (hierna: „Financieel Reglement van 2002”), schending van het recht op behoorlijk bestuur zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: „EVRM”). Volgens de verzoekende partij is de schuldvordering die de Commissie tegen haar stelt te houden verjaard omdat de termijn van vijf jaar in artikel 73 bis van het Financieel Reglement van 2002 verstreken is. Artikel 85 ter, lid 4, van verordening (EG, Euratom) nr. 2342/2002 van de Commissie van 23 december 2002 tot vaststelling van uitvoeringsvoorschriften van verordening (EG, Euratom) nr. 1605/2002 van de Raad van 25 juni 2002 houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen (PB 2002, L 357, blz. 1) (hierna: „uitvoeringsverordening van 2002”), betreffende de redenen voor schorsing van de verjaringstermijn, is bovendien niet van toepassing. Hoe dan ook, en zelfs indien de schorsing van de verjaringstermijn rechtmatig was, is de termijn voor de vaststelling van het bestreden besluit en de bijgevoegde debetnota kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten en artikel 6, lid 1, van het EVRM (voor zover dat een grondrecht bevat dat eveneens een algemeen rechtsbeginsel is).

3. Derde middel: schending van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Brussel (België) van 5 oktober 2017 en de regel „*le pénal tient l'administratif en l'état*”. De verzoekende partij stelt dat de Commissie gebonden is door het vonnis van 5 oktober 2017 van de Belgische strafrechter, die de procedure niet-ontvankelijk heeft verklaard wegens gebrek aan bewijs van de ten laste gelegde feiten. De Commissie, die zich burgerlijke partij heeft gesteld tijdens de strafrechtelijke procedure en heeft besloten om de uitkomst van de Belgische procedure af te wachten alvorens een terugvorderingsbesluit vast te stellen, is gebonden aan deze uitkomst en aan de vaststellingen van de nationale rechter, ook al heeft het vonnis van de Belgische rechter geen kracht van gewijsde ten opzichte van de Commissie.
4. Vierde middel: het bestreden besluit bevat kennelijke beoordelingsfouten. De verzoekende partij betoogt dat de verweten feiten duidelijk niet vaststaan en dat er duidelijk geen sprake is van onregelmatigheden, laat staan ernstige onregelmatigheden. Het bestreden besluit berust op twee verslagen van OLAF. De grieven van de verwerende partij zijn echter niet bewezen.
5. Vijfde middel: schending van de instructies aan de inschrijvers en van artikel 103 van het Financieel Reglement van 2002. De verzoekende partij betoogt dat geen van de grieven van de verwerende partij betrekking heeft op het feit dat de verzoekende partij vertrouwelijke informatie heeft verkregen, een onwettige overeenkomst heeft gesloten met een concurrent, het evaluatiecomité of de aanbestedende dienst heeft beïnvloed tijdens het onderzoek, of op de verduidelijking, de beoordeling of de vergelijking van de inschrijvingen. Bijgevolg is noch aan de voorwaarden van artikel 103 van het Financieel Reglement van 2002 noch aan de voorwaarden van artikel 13, onder a), van de instructies aan de inschrijvers voldaan.
6. Zesde middel: schending van de rechten van verdediging aangezien het recht om gehoord te worden niet geëerbiedigd is.
7. Zevende middel: schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, het beginsel dat overeenkomsten te goeder trouw ten uitvoer moeten worden gelegd en het beginsel van verbod op „rechtsmisbruik”. De verzoekende partij betoogt dat de Commissie noch zorgvuldig noch onpartijdig heeft gehandeld.
8. Achtste middel: exceptie van onwettigheid van artikel 103 van het Financieel Reglement van 2002, voor zover dit artikel in strijd is met het algemene verbod van ongerechtvaardigde verrijking. Op grond van artikel 103 van het Financieel Reglement van 2002 kan de instelling alle bedragen die tijdens de uitvoering van de overeenkomst zijn betaald terugvorderen, zelfs als de overeenkomst volledig is uitgevoerd door de contractant. Artikel 103 van het Financieel Reglement van 2002 betekent dat de instelling aldus kan profiteren van alle diensten van de contractant zonder dat hiervoor enige betaling verschuldigd is. Artikel 103 moet nietig worden verklaard, voor zover het de instelling toelaat om, zonder rechtvaardiging, haar vermogenspositie te verbeteren ten nadele van de contractant.
9. Negende middel: subsidiair, schending van artikel 103 van het Financieel Reglement van 2002 en van het evenredigheidsbeginsel. De verzoekende partij betoogt dat de instelling de beoordeling overeenkomstig artikel 103 van het Financieel Reglement van 2002 moet uitvoeren. Dit betekent dat de Commissie niet meerdere sancties kan opleggen, aangezien artikel 103 voorziet in een lijst sancties die niet-cumulatief is. Bovendien moet deze beoordeling worden uitgevoerd in overeenstemming met het beginsel van evenredigheid, waarbij de instelling zich ervan moet vergewissen dat haar besluit in verhouding staat tot de ernst van de betrokken onregelmatigheid. Het evenredigheidsbeginsel is een uiting van het beginsel van goede trouw dat van toepassing is op de uitvoering van overeenkomsten. Dit was in de onderhavige situatie echter niet het geval.

Beroep ingesteld op 19 november 2019 – HB/Commissie

(Zaak T-796/19)

(2020/C 10/65)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: HB (vertegenwoordigers: M. Vandenbussche en L. Levi, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie